

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.012/2026/4.

A felperes:

Felperes1 (Cím1)

A felperes jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím3)

Az alperes:

Alperes1

(Cím2)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím5)

A per tárgya:

jóhírnév megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Tatabányai Törvényszék, 18.P.20.057/2025/11. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 12.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 76.200 (hetvenhatezer-kettőszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak fizessen meg 96.000 (kilencvenhatezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az államnak járó fellebbezési illetéket a jelen ítélet keltétől számított 60 napon belül kell a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetésekor a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felülbírálat alapjául is szolgáló tényállás szerint az alperes a internetes oldal1 üzemeltetője. Az alperes a év,hó,napján1 „Botrány a Felperes1kongresszuson: így tiltakozott az erőszak ellen az áldozat élettársa” címmel cikket jelentetett meg, a cikk – többek között azt is tartalmazta, hogy a Felperes1 év,hó,napi2 tisztújító kongresszusán fantomszervezetek tucatjai támogatták pártelnök1 újraválasztását.

[2] A felperes keresetében a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése, 2:43. § d) pontja, 2:45. § (2) bekezdése és 2:51. § (1) a) pontja alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, és a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdése alapján kérte az alperes kötelezését 600.000 Ft sérelemdíjnak, valamint ennek késedelmi kamatának megfizetésére.

[3] Indokolásul előadta, hogy az alperes a perben kifogásolt állítását először a Onlineújság1 most cikkéből vette át, így a jelen perben vitatott cikk híresztelésnek minősül. Hivatkozott az ezen tárgybán indított sajtóhelyreigazítási perekre is.

[4] A felperes elismerte, hogy közszereplő, és ezen tevékenységével összefüggő véleményalkotás során a tűrési kötelezettség magasabb, de álláspontja szerint a tűrési kötelezettség nem terjed ki a hamis tények közlésének tűrésére [36/1994. (VI. 24.) AB határozat, 57/2001. (XII. 5.), 7/2014. (III. 7.), 13/2014. (IV. 18.), 5/2015. (II. 25.) AB határozat, 3217/2020. (VI. 19.) AB határozat és 3/2022 (III. 23.) AB határozat]. Valótlanságok állítása közéleti viták eszköze nem lehet, valótlanságot közszereplőről sem lehet jogszerűen állítani, erre a véleménynyilvánítás szabadsága nem terjed ki. A közszereplői minőséggel kapcsolatban megjelentetett valótlan állítások, híresztelések körében a közszereplőnek sincs fokozott tűrési kötelezettsége. A közélet szereplőitől a közvélemény fokozottan várja el a társadalmi normák betartását, és egy közszereplőről ezen tárgyban tett valótlan tényállítás is súlyosabb a közvélemény szemében.

[5] Az alperes valótlan tények híresztelésével a felperest bűncselekmény elkövetésével vádolta meg, miszerint a felperes fantomszervezetek létrehozásával jogellenes próbálta meg befolyásolni saját tisztújítását, ez különösen sérelmes a felperes számára. A per tárgyává tett tényközlés kifejezetten rosszhiszeműen került a nyilvánosság irányában közvetítésre, mely jogsértés következménye a sérelemdíj. A sérelemdíj összegszerűségének tárgyában hangsúlyozta, hogy a jogosultságnak nem feltétele a hátrány bekövetkezésének bizonyítása (Szegedi Ítéltábla, Pf.II.20.232/2022/4.), továbbá a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján köztudomású, hogy a sérelmezett alperesi közlés következtében a felperes megítélése hátrányosan változott meg a közvélemény előtt. Utalt a Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.809/2020/4. és 2.Pf.20.246/2023/4. számú határozatára, melyek szerint a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése mentesíti az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, megdönthető vélelmet állítva fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére.

[6] Az alperes olyan hamis állítást tett a felperesről egy ismert, népszerű napilapban, amellyel súlyos visszaélés elkövetésével vádolta meg, az ezzel okozott hátrányt köztudomású tényként kell elfogadni. Kitért arra is a felperes, hogy az alperes felróhatóan valósította meg a jogsértést, a lejárata szándékával célzatosan. Az alperesnek fel kellett volna kutatnia az információkat, azonban az alperes meg sem kísérelte megtudakolni egyebek mellett a felperes álláspontját.

[7] Hangsúlyozta, hogy a sérelemdíjnak alkalmasnak kell lennie valós elégtételre és szankcionálásra is, ugyanakkor a jogintézmény preventív jellegét is értékelni kell. A sérelemdíj összegének meghatározása során a felperes álláspontja szerint az alperes terhére figyelembe kell venni a vagyoni viszonyait, továbbá azt, hogy számos sajtóterméket működtető médiaholdinghoz tartozik, és profitorientált gazdálkodó szervezet. Végül kiemelte, hogy a felperes az elkövetéskori értékviszonyok alapján határozta meg a sérelemdíj összegszerűségét, ezért a késedelmi kamat indokolt.

[8] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a cikk nem tartalmazott sértő állításokat, a felperes egy politikai párt, fokozottabb tűrési kötelezettsége áll fenn. A cikk a felperes társadalmi megítélését nem befolyásolta hátrányosan. Az objektíve valótlan tényállítás csak akkor minősül személyiségi jogot sértőnek, ha az a közmegítélés szerint alkalmas a sértett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására.

[9] Kérte a sérelemdíj teljes elutasítását, függetlenül a jogsértés tényének bírósági megállapításától. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélkezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát, a nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felperest, a felperes pedig nem bizonyított konkrét hátrányokat és többlet tényállítási elemet sem bizonyított. Álláspontja szerint a felperes által megjelölt sérelemdíj mellett nem elegendő a köztudomású hátrányokra való hivatkozás. A felperes iránti közbizalmat nem csökkentették jelentős mértékben a sérelmezett közlések, a nem vagyoni hátrány mértéke csekély.

[10] Figyelemmel kell lenni arra is, hogy a személyiségi jogsértés elsődleges funkciója a kompenzáció, és csak másodlagos a magánjogi büntetés, csak kivételes és másodlagos szempont a preventív jelleg. Álláspontja szerint a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között a „magánjogi büntetés” céljából nem állítható fel összefüggés.

[11] Az alperes álláspontja szerint sérelemdíj megállapítása esetén sem jogosult a felperes a késedelmi kamatra, mert a bíróság a jelen életviszonyokhoz igazodó módon határozza meg a marasztalási összeget.

[12] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jó hírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett internetes oldalon év,hó,napján1 „Botrány a Felperes1 kongresszuson: így tiltakozott az erőszak ellen az áldozat élettársa” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte, hogy a Felperes1 év,hó,napi2 tisztújító kongresszusán fantomszervezetek tucatjai támogatták pártelnök1 újraválasztását. Kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600.000 forint sérelemdíjat, és annak 2022. május 10-től a kifizetés napjáig tartó időszakra a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint fizessen meg a felperesnek 76.200 forint perköltséget, az államnak pedig 58.500 forint feljegyzett kereseti illetéket.

[13] Az ítélet indokolásában kiemelte a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, a 2:45. § (2) bekezdését, valamint a 2:51. § (1) a) pontját és a 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit.

[14] Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy az eljárásban nem volt vitatott, hogy mely tartalmú cikk mely napon mely internetes oldalon jelent meg, ezért a bíróság a nem vitatott tényeket ítélkezése alapjául elfogadta. A sérelmezett közlés tényközlést, híresztelést tartalmazott, amelynek valóságát az alperes nem bizonyította, csupán a valótlan tényállítások sértő jellegének hiányára hivatkozott.

[15] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a cikkben foglalt tényközlés alkalmas volt a felperes jóhírnevének megsértésére, alkalmas volt arra, hogy a felperesről a valótlan kijelentéssel negatív képet alakítson ki, azt a benyomást keltve egy átlagos

médiafogyasztóban, hogy a felperes fantomszervezetek tucatjait hozta létre a tisztújító kongresszus választásának befolyásolására.

[16] A felperes közszereplő, azonban a közszereplőnek sincs fokozott tűrési kötelezettsége a valótlan tényállítások, híresztelések tekintetében; a közéleti viták szabad folyásának érdeke a valótlan tényállításokra, híresztelésre, a tények hamis színben való feltűntetésére nem vonatkozhat.

[17] Az elsőfokú bíróság a fentiek alapján a Ptk. 2:51. § (1) a) pontja alapján felróhatóságtól független szankcióként megállapította a jogsértés megtörténtét.

[18] Ezt követően az elsőfokú bíróság vizsgálta a sérelemdíj fizetési kötelezettséget. Tájékoztatta a feleket, hogy általánosságban véve köztudomású, hogy cikkben, internetes portálon valótlan tények közlése, híresztelése az adott személy megítélésére kedvezőtlenül hat. Ezen túlmenően a felperes további konkrét tény, körülményt nem adott elő és nem is bizonyított, ezért a bíróság az általánosságban véve kedvezőtlen hatást, mint nemvagyoni hátrányt értékelte. Kiemelte az irányadó ítélkezési gyakorlatnak megfelelő, a Fővárosi Ítéltábla a Pf.20.296/2022/5. számú ítéletében is rögzített álláspontot, mely szerint a Ptk. 2:51. §-ából és a Ptk. 2:52. §-ából következően a jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj alkalmazása, de a jogosultat a szubjektív szankció érvényesítéséhez nem terheli a hátrány bizonyítása; amennyiben a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl további hátrányok bekövetkezésére nem hivatkozik és ilyet nem bizonyít, úgy a bíróság a sérelemdíj mértékét a jogsértésből eredő köztudomású hátrányok alapján határozza meg.

[19] Az elsőfokú bíróság a New York Times-mércét is figyelembe véve megállapította, hogy az alperes a cikk valóságtartalmáról nem győződött meg, ezzel kapcsolatos tényállításokat sem tett arról, hogy milyen intézkedéseket kísérelt meg a valóságtartalom ellenőrzésére. Az alperes azzal, hogy nem ellenőrizte a cikkben foglaltak valóságát, nem tájékozódott a felperesnél, felróható magatartást valósított meg.

[20] Az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyának értékelésekor figyelembe vette, hogy a cikk Vármegye1 legolvasottabb internetes napilapjában jelent meg. Értékelendő körülmény volt az is, hogy a valótlan állítással a cikk a felperest bűncselekménnyel, fantomszervezetek létrehozásával hozta összefüggésbe, a párt elnökválasztásának demokratikus jellegét kérdőjelezte meg, amely a közbizalmat ássa alá. Erről mind a felperes által közvetlenül ismert személyek, mind a választók tudomást szerezhettek.

[21] Az elsőfokú bíróság figyelembe vette továbbá, hogy az alperes üzleti haszonszerzés céljából végez médiaszolgáltatást, és a médiaszolgáltatókra vonatkozó felelőssége ellenére sértette meg a felperes jóhírnevét.

[22] Kitért arra is az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában, hogy a felperes igényérvényesítésének időpontja sem a jogsértés súlyát, sem a felperest ért hátrányokat nem csökkenni. A felperes jogosult volt eldönteni, hogy az elévülési időn belül mikor érvényesít

igényt az alperessel szemben. A bíróság a sérelemdíj összegét a jogsértés időpontjában fennálló értékviszonyok alapján határozta meg.

[23] A bíróság a közéleti jellegű jogvitában megvalósult jogsértést, annak súlyát, a köztudomású hátrányokat, a sérelemdíj elsődlegesen kompenzációs, másodlagosan preventív és büntető funkcióját is figyelembe véve, a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében foglalt körülmények alapján, a sérelemdíj elsődleges kompenzációs funkció és másodlagosan preventív és büntető funkció figyelembe vételével ítélte alaposnak a kereseti kérelem szerinti összegben a sérelemdíjat, és a késedelmi kamat megfizetésére irányuló igényt.

[24] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezés mellőzését, harmadlagosan pedig a felperes részére fizetendő sérelemdíj 200.000 forintra mérséklését, és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[25] Mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés, a jóhírnév megsértése nem áll fenn, ugyanis a cikk nem tartalmaz olyan állításokat, melyek túrésére a politikai szereplőnek minősülő felperes ne lenne köteles. A sérelmezett közlések nem sértő jellegűek. Ennek kapcsán azt kell vizsgálni, hogy a felperes politikai értelemben vett jóhírnevében keletkezett-e csorbulás. Kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[26] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogsértésekkel okozott nemvagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, így nincs indoka a sérelmek sérelemdíjjal kompenzálásának. Amennyiben az ítéltábla nem így látná, s a felperest ért sérelem kompenzálására sérelemdíj alkalmazását tartaná indokoltnak, erre az esetre azzal érvelt, hogy a sérelemdíj megítélt összege eltúlzott, az sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, hiszen nem áll összhangban a politikai közszereplő felperest ért sérelemmel, a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával.

[27] Hangsúlyozta: a körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya nem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály pedig csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Utalt arra, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelentek, a felperest ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. A kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben a felperes a párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követelés kapcsán ugyanazokra a tényekre és bizonyítékokra hivatkozott. A perbeli közlések az

egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felperest ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása, ami alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Ezen túlmenően a felperes maga sem határozta meg, mennyiben tekinti elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent, azonos tartalmú közlések hatásától.

[28] Kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt állítások nem a felperes személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységére vonatkoznak. Ráadásul a közvélemény a vonatkozásában újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami ezáltal az okozott hátrányt is degradálja. Ekként a perbeli közlések tartalma általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az irántuk fennálló közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nemvagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogokat sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[29] Az alperes azzal is érvelt, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Emellett megismételte, figyelemmel kell lenni a Btk. 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdése rendelkezésére is; ez büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést; ellene egyéni jogsérelmeknél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. A törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését nem eredményezheti, a prevenciós funkció a sérelemdíj összegének meghatározásánál nem válhat dominánssá.

[30] Hangsúlyozta, hogy a felperes közszereplő, így fokozott mértékben tűrni köteles a kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú AB határozata elvi élel mondta ki, hogy a közszereplők a személyüket érintő, jellemzően a sajtóban megjelenő állítások magas szinten tűrésére kötelesek, melyben szűk körben a valótlan tényállítások tűrésére kötelezettsége is beletartozik. A 13/2014. (VI. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrési kötelezettségének határait ugyancsak tágan határozták meg. Emellett értékelni kell azt a köztapasztalású tény, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászokott az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[31] Az alperes kiemelte, hogy a felperesnek lehetősége volt a megfogalmazott közlések cáfolatára, másrészt pedig a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. Kiemelte továbbá, hogy ma már a közölt hírnek aktualitása nincs.

[32] Kérte végül az ítéltáblát, hogy a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodóan határozza meg, így a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a marasztalási összeg után mellőzze.

[33] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Álláspontja szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig minden szempontból okszerű következtetést vont le.

[34] Kiemelte, az alperes perben vizsgálandó közlései nem véleménynyilvánítások, hanem tényállítások; ekként nincs jelentősége annak, közszereplőként köteles-e tágabban tűrni a kritikát és a véleménynyilvánítást. A közszereplőket terhelő tűrés kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások megtételére; a nagy nyilvánosság előtt tett hamis, vagy nem bizonyítottan valós állításokkal szemben a közszereplők is sikerrel hivatkozhatnak személyiségi jogaik védelmére.

[35] Amit az alperes állított, az még büntetőjogilag is üldözendő, komoly jogsértés. Súlyos, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta meg őket. Mindkét állítása kirívóan sértő volt, ami a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet vált ki, és megkérdőjelezi még a demokráciához fűződő alapvető viszonyukat is. Az állítások nemhogy csorbítják, de kifejezetten rombolják társadalmi megítélését, ezért az általa igényelt sérelemdíj, pláne olyan fokú felróhatóság esetén, amit az alperes tanúsított, nemhogy nem eltűzött, de különösebb kommentárt, részletes indokolást sem igényel. Az alperes célzatosan közölt hamis tényeket, magatartásának felróhatósága pedig kiemelkedő volt.

[36] A felperes szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) és 3111/2022. (III. 23.) AB határozatok] ugyancsak jogi álláspontját erősítik.

[37] Előadta, hogy a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen mérlegelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és annak értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem kötelesek bizonyítani az őket ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem keletkezett a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól magát annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt.

[38] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette, s üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevük többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére sem, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálandó hazug állítás újra és újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy azt a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen ennek ellenkezőjét.

[39] Kiemelte, nincs jelentősége annak, a jogalkotó a rágalmazás Btk.-beli tényállását miként módosította, s nincs szó arról, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezné. Ilyen összegű sérelemdíj iránti igénynél a sérelemdíj prevenciós funkciója ugyan felmerül, de nyilvánvaló képtelenség, hogy dominánssá váljék.

[40] Hivatkozott arra is, hogy a sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Az a sajtószerv pedig, amely e szakmai szabályokat nemhogy nem tartja be, de súlyosan megsérti, semmiképpen nem hivatkozhat mentesülése érdekében arra, hogy az újságírók feladata éppen a közvélemény tájékoztatása.

[41] A felperes véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti ötéves elévülési időn belül igényüket mikor érvényesítik. Az időmúlás nem jár azzal a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt a sérelemdíj nem, vagy csak alacsonyabb összegben lenne érvényesíthető; a sérelemdíj büntető funkciója hosszabb idő elteltével is érvényesül, mert alkalmas arra, hogy a jogsértőt visszatartsa az újabb jogsértéstől, azaz az ellenőrizetlen, valótlan közlések nyilvánosságra hozatalától.

[42] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a www.hirportal1.hu portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető a késedelmi kamat megfizetésére kötelezés sem.

[43] A fellebbezés alaptalan.

[44] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. A másodfokú bíróság osztja azt az álláspontját, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, melynek kompenzálására 600.000 forint sérelemdíj szükségesnek mutatkozik, és osztja a döntés indokait is.

[45] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[46] A törvényszék helyesen mutatott rá arra, hogy a perbeli közlés szerint a felperes nagyszámú kamuszervezetet hozott létre azzal a céllal, hogy a párt vezetését egy bizonyos jelölt nyerje el. Ez sérti a párt demokratikus működését, a tisztségviselők választásának szabadságát alapvetően kérdőjelezi meg, ebből adódóan a jogsértés nem bagatell.

[47] Tény, hogy közszereplőként a felperest fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha az általa közöltek valótlanságáról nem tudott volna, és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta volna el. Ekként - mivel eljárása kifejezetten a felperes

hiteltelenítését célozta - nincs jelentősége annak, az újságcikk közérdeklődésre tartott-e számot, miként a felperes személyének sem.

[48] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperest ért sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig nem eltűzött. Nem róható a felperes terhére, hogy a köztudomású sérelmen kívül további hátrányok bekövetkezését nem állították. A kifogásolt állítások alkalmasak voltak az irányában fennálló bizalom rombolására, hitelessége kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes felróhatósága nagyfokú volt.

[49] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[50] Nem vitásan a felperes széles körben ismert párt, azaz közszereplő, azonban a rá vonatkozó célzatos, valótlan állításokat tűrni nem köteles. Az alperes nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem valótlan tényállásokat tett, melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlései a közéleti vitához nem járulhattak hozzá, azok célja az érintett politikai hitelességének rombolása volt.

[51] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyoni sérelmet szenvedett személyt.

[52] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt, 600.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj a rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e.

[53] Megjegyzendő, hogy a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[54] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelentek, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség; a www.hirportall.hu Vármegyei hírportálként működik. A célközönség eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[55] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a felperesnek lehetősége volt a megfogalmazott közlések cáfolatára. Ehhez képest szükséges megjegyezni, hogy az alperes más hírportálokat érintő hasonló ügyekben meghozott ítéletek ellenére sem tett közzé önkéntesen olyan közleményt, melyből kitűnne, hogy az eredeti cikk valótlan tényállítást tartalmazott.

[56] Nem releváns, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperes mikor nyújtották be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségtől halványult. A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperesek hátrányt szenvedtek, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt pedig az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélelhozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az elkövetéskori és az ítélelhozatali értékviszonyok alapján is, azonban az érvényesített sérelemdíj összegek az elkövetéskori értékviszonyoknak felelnek meg.

[57] Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[58] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a pereszes alperes köteles megfizetni 96.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben a felperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, 60.000 forint + ÁFA, mindösszesen 76.200 forint másodfokú perkölséget (ügyvédi munkadíjat) a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontja, a (4) bekezdése és 5. § (1) bekezdése alapján.

[59] A másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2026. február 5.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró